

METTNAV

Mit navn er Thomas Klingby. Du lytter til nationsmarrit.

En truecoin-podcast om sager fra hele verden, der rammer og lammer en befolkning.

Fordi de er så bizarre eller på andre måder umuligere røstasser.

Som f.eks. den sag du nu skal høre fra Macedonien, hvor landets første seriemutter er breaking news i medierne.

Og hvor én meget irregionalist pludselig befinder sig i politiet søgelys.

En nøgle fører sig ind i låsen. Efter fuldt af det vilkendte klik, døren tageret viber ned, men døren vil ikke åbne.

Så lyder et bump vort stønd og med besvær åbne døren. Sivarna nærmest falder ind i lejligheden.

Hun er godt nok vant til hende større bindere, men det er som om, at det bliver svære at svære åbne den.

Eller også er det hende, der er ved at blive gammel. 65 af hånden aller.

Hendes leper bevæger sig, men hun er forklot til at sige sin forbandelse højt.

Hun er jo selv ude om det. Hun kan bare be i sin sønd om at fikse det.

Men hun spørger om i forvejende om så meget, og hun har ikke lyst til at være mere til besvær.

Og hun vil slet ikke opfattes som den slags gamle mor, der heltidens skal fikse noget i lejligheden, som et påskud for at være sammen med sin søn.

Selvom det er dejligt med lidt tilskæb.

Inde i lejligheden skubber Sivarna døren på plads igen.

Hun stiller poserne med en kø på køkenbordet og hænger sin frakke ind i kledeskabet.

Hun tager også i ringgøringsuniformen af, men inden hun hænger den ved siden af frakken, undersøger hun den, som hun plejer, for at se om den trenger til at blive vasket eller lappet.

Det er vigtigt, at uniformen holdes ved lige, for den skal i hvert fald holde fem år i nu.

Så er det bare at spørgsmålet om Sivarna holder så lang tid.

Men heldigvis, arbejdstået trenger ikke til at blive fikset.

Men hun skal have det stået, inden hun skal møde i morgen tidlig kl. 5.

Sivarna prækker sig i sin tæning tre gange, så den som hun plejer, når hun forsøger at huske noget.

Som en del af sin indkruet rutine, når Sivarna kommer hjem fra arbejde, tænder hun for radioen i køkkenet.

Hun behøver ikke engang at se, hvor fingrene trykker, det ved de selv.

Radioen knaser lidt, men så trænger musikken igennem.

Sivarna skruer op. Det er markedonens bidrag til evuvision, der skal afvikles nogle dage senere i Nabolandets serbien.

Sangen er blevet oversat til engelsk og hedder Let Me Love You.

Sivarna er stor fan af showet og glæder sig allerede.

Sivarna træder et parallettet dansetrin hen til køleskabet, hvor hun finder en plastikbøtte med bakte bønder fra i går.

Hun finder også en kasserole frem, som hun heller bønderne op i.

Hun stiller kasserolen over bluset og fisker lidt tørt brød frem fra brødkogen, som hun ligger i bådrestren.

Hun lægger sine indkøb på plads og folder særligt indkøbspøsen sammen. Den kommer ned i en skurfe på sin vanlige plads.

Musikken stopper og kendingsmelodien til midtagsnyhederne går i gang.

En radiovært byder velkommen og går straks i gang med den alldorskyggende historie om politiet's efterforskning,

at to mor begåede på ældre ringgøringstamer.

Radioverden fortæller, at selvom politiet har fundet DNA-spor, er der endnu ikke i fortaget nogle anholdelser.

Macedonians første seriemutter er stadig på frifod.

Sivarna gyser ved tanken. Hun er jo en ældre ringgøringstame.

Hun vandrer, hvis muttern har udset sig hende, men så ryster Sivarna på hovedet.

Sik nogle dumme tanker, siger hun høj til sig selv. Hvorfor skulle han lige have udset sig hende?

For det første må der være masser af ældre ringgøringstamer i Kichivo, for det andet er det helt sikkert en tilfældighed, at det lige er ringgøringstamer.

Hun slukker radioen og rører rundt i bønnerne, da allerede er blevet varme.

Hun ser sig med et sukke ved spisebordet. Hun kigger trætte ud af vinduet. Solen skinner, selvom det ikke er så varmt i nu.

Hun puster på de dampende bønner og døver brødet. Hun tager en bid med det stadig varmt.

Pludselig runger en høj ringelud gennem lejligheden. Sivarna hopper i stolen af overraskelse.

Det var mærkeligt, tænker hun. Der er ingen, der plejer at ringe på det her tidspunkt. Hendes familie er stadig på arbejde, og telefonsælger plejer første ringe efter normal arbejdstid.

En spins sover, så hun rejser sig lidt besvedet fra kykkenstolen og halter ind mod telefonen. Den ringer igen.

Sivarna svarer højt for sig selv, at hun er på vej. Telefonen ringer i nogen gang. Så tager hun den.

Hallo? Der lyder lidt skratten i den anden ende, men så.

Frutemmel Koska? Sivarnasynsun kender stemmen, men ikke helt placere den. Ja, det skrætter lidt igen.

Sivarna bliver pludselig ramt af en engstelse, hvor der er sket noget. Hun gentager. Hallo? Hvem er det?

Frutemmel Koska? Din søn er desværre involveret i trafikoheld og er kommet slemt til skade.

Sivarna holder på vejret. Det er den slags opkall, som en mor frygter mest af alt. Hvad er der sket?

Vi kan ikke sige mere nu, men vi ønsker, at du skal komme ind til hospitalet så hurtigt som muligt.

Du skal ikke tænke på transport. Vi sender en bil, som snart skulle være hoster.

Sivarna får fremstammet et tak og lægger røget på. En sender røstrer allerede.

I et øjeblik står hun urørende som en statuer af sten. Men så røster hun sig nærværende igen.

Hun tager røder til telefonen op igen og ringer til sin anden søn. Der bliver ikke svaret, og telefonsvarenger går på.

Med bævende stemme og tilbageholde vejretrækning fortæller Sivarna, hvad der er sket og at en bil kommer hændt af hende.

Hun slutter den korte besked og siger, at hun ringer, når hun kommer ind på hospitalet.

Sivarna skynder sig hen til kledeskabet, hvor hun finder sin frakke og slynger den om sig.

Hun tager sin taske og luser døren op. Hun hiver i døren taget, og med et suk får hun åbnet den bindende dør.

Hun smager døren bag sig. Nøglen sættes i efter fuldst af låsens høj klik.

Udenfor står en bil og venter på hende, Sivarna sætter sig ind. Men hun bliver ikke kørt til hospitalet, for der er ikke sket en ulykke.

Men noget andet, og mindst lige så grusomt, vil ske lige om lidt.

Sivarna bliver nemlig kørt til et hus. Et hus hun kommer til at opholde sig de næste 9 dage i hvad der skal vise sig at blive et livende helvede.

Og det er et helvede, som Sivarna aldrig kommer tilbage fra.

Den 16. maj 2008 får politiet tip af den slags som ingen betjente vinder sig til.

Kriminalpolitiet kører straks afsted mod byens eneste fodboldstadion centralt i Kitschivo, den lille makedonske by med 25.000 indbyggere.

Betjentene ankommer til en lille affallsplads udenfor stadion.

De får øje på to mennesker, det er dem der ringer ind med tipet.

Politiet bliver vist hen til det, de har fundet, men de forbiepasserende vil ikke selv gå hele vejen. De har allerede set for meget.

Og der ligger hun, Sivarna Temmelkoska, den 65-årige ringøringsdame.

Både til fra et foreklæde er hun nøgn, rullet ind i gennemsigtigt plastik.

Et telefonkabel er bedre brugt til at binde rundt om opfås fod og håndlede.

Sivarna Temmelkoska er det tredje mor for inden for fire år, og alle drab er begået efter samme opskrift.

Den 12. januar 2005 blev den første kvinde fundet, også nøgen, og virkelig ind i gennemsigtigt plastik og bundet med telefonkabler.

Den 64-årige havde været forsvundet i næsten to måneder inden livet dukkede op.

Hun var den første ringøringsdame, der blev offer for de brutale forbudelser.

Politiet fandt efterfølgende frem til to mænd, som blev dømt for moret selvom de aldrig tilstod.

Nogle år senere skulle det vise sig, at de to mænd ikke var skyldige.

For den 30. februar 2008 blev kvinde nummer to fundet, også indviklet i plastik og bundet med telefonkabler.

Hun var en 56-årig ringøringsdame, og havde også været forsvundet i to måneder inden det lemlistede livet blev fundet.

Bikke offer var blevet udsat for omfattende tortur og gentagne voldtægter, inden de var blevet kvalt med telefonkabel.

Det samme kabel, som efterfølgende blev brugt til at binde offerne.

Efter fundet af det andet moroffor stod det klart for både politiet og samfund, at der var tale om en seriamutter.

Den første i Macedonens historie.

Og nu havde månstret fra Kichivo, som pressen havde døbt seriamutteren, altså slået til igen.

Mindre end et halvt år siden sidst.

Men med det de tredje år for, var der tale med et særligt grovsomt overfall.

For udover tegn på tortur og voldtægt finder rettsmedicinerne 13 stikksår i Sivanna Tommelkoskars Kranje samt fem brækket riben.

I følge politietheori er skaderne på busskassen formindelig opstået i forbindelse med kvæleningen, hvor gærningsmanden har brugset knæ som modvægt på den ældre kvindens busst.

Dessuden finder rettsmedicinerne i resten af sed og en flaske afterchef i offereds underliv.

Gærningsmanden har også indsat medisinske bandage, gazebind, vats og en der stykker af tre i offereds anus.

I alle tre tilfælde forsvinder kvinderne spårløst fra deres hjem.

Der er ingen vidende og ingen spor efter håndgæmning eller indbrud.

Til sygenladerne er alle tre kvinder gået frivilligt med.

Man må ellers gå ud fra at det kræver noget overtagelse, det undrer politiet, for den formor gærningsmanden er for sine kommende offer til at følge mere om frivilligt. Selvom offrene er ældre og ikke fysisk stærke, er der vel stadig en modstand mod at følge med fremmede mænd.

Men mindre selvfølgelig er der ikke at tale om en fremmede mand.

Med tre drabsoffer på samvidigheden er der enten der tyder på, at Morton har tænkt sig at stoppe sine forbudelser.

Tværdig mod tyder alt på, at han vil fortælle det.

Tiden mellem drabene er blevet kortere og grane af brutalitet er blevet større.

Det er formentligt kun et spørgsmål om kort tid, inden mønstret fra kitsibusler til igen.

Indtil nu har offrene alle været ringgøringsdamer.

Men politiet er nu ikke sikre på, at det er en afgørende faktor for gærningsmanden.

For politiet er det bestemt en mulighed, at næste offer både er yngre og har det andet job.

Det lokale politi har ikke ressourcerne til en efterforskning af den grad.

Så en speciel indhed fra Hovedstadens skopje bliver tilkaldt.

Men sagen er vanskelig.

Ingen videner har sagt om, at det ikke er vanskeligt.

Ingen videner har sagt kvinderne blive bortført eller følg med nogen.

Eftersom line er blevet efterladt på rasteplasser, byggegrunde og affaldsplasser, eksisterer der heller ingen gærningsteder, man kender til.

De eneste beviser er DNA i form af sædrester fundet på line.

Og telefonsvarbeskeden, som Sivana efterlod på sin syns telefon.

Alle tre offer boede og arbejdede kitsibus og havde gjort det helt afs liv.

Politiet arbejder derfor efter teorien om, at gærningsmanden skal findes i byen og at han muligvis kendte sine offer.

Speciel indheden udarbejder en profilering af gærningsmanden, hvor han beskriver sig om mellem 15 og 65 år.

Han er fysisk stærkere og formindelig over 150 centimeter høj.

Han har haft en udpræget dårlig barndom med voldelige forældre og har fornyligt været udsat for en traumatisk begivenhed, der i gang satte hans trang til at slå ihjel.

Grundet offernes alder og profession bliver det ansat, at Mordøren har et uforløst dårligt forhold til sine egen mor.

Politiet skaber sig et overblik over de mulige mistænkte.

Der bor omkring 8.000 mænd i Kichivo.

Mange af dem er enten for gamle eller for ung.

De tilbageværende sammenlignes med profileringen, hvilket efterlader politiet med 10 mulige mistænkte i Kichivo.

10 mænd, der har fået sætningerne for at slå ihjel.

Politiet afhører samtlige 10 mænd og indsamler prøver med deres DNA.

Men alle 10 mænd har et alibi, og der er enten match i DNA-prøverne.

Politiet står altså på bare bund uden en mistænkt.

Samtidig er sagen blevet den helt store nyhed i samtlige medier.

Macedoniens første seriemutter skaber overskrifter flere gange om ugen,

når politiet finder nye spor eller møder nye blinklyder i efterforskningen.
En manglende mistængt er et meget varmt emne.
Frygten har allerede lammet befolkningen,
der ikke kan forstå, at politiet efter fire år ikke er i stand til at finde moderne.
Først blev de forkerte fængslet, og derfter er politiet ikke i stand til at finde en eneste mistængt.
Alle landets adviser dækker sagen.
Og der fokuseres i den grad på politids inkompetanse.
Befolkningen kræver handling fra landets makthavere,
og adviserne afdækker løbne, hvad der efterhånden ligner en fundamental præst,
hos en af samfundets vigtigste instanser, politistyrken.
Særligt en af vis lægger sig i front af dækningen af sagen om den mystiske seriemutter,
nemlig landets elste af vis, Nova Macedonia.
Især ens journalist er utrettelig i sin dækning af sagen.
Vlardt Tarneski har dækket sagen på nert hold siden det første drab.
Blandt alle journalister, er Tarneski altid den første til at fortælle om nye udviklinger i sagen,
og om politiets uddulighed.
Det var Tarneski, der efter dommen, at de to mænd for det første drab,
kunne pege på en lang række tvilsspøsmål i forbindelse med bevisførelsen.
Det var Tarneski, der efter det andet drab, var den første til at pege på,
at der var tale om en seriemutter, og at de to mænd derfor var uskyldige.
Og det var Tarneski, der som den første kunne fortælle befolkningen,
at en monstre fra Kichivo bruger telefonkabler til at kvæle sine opfra med.
Og det har altid undret politiet.
For lige præcis den detalje har de aldrig nævnt til pressen,
men gjorde sig umage for at holde hemlig af hensyn til efterforskningen.
Så hvordan har Tarneski oppsnappet den detalje?
Er det vi hjælper at godt placere killer i politiet?
Det er bestemt en mulighed.
En hver døgtig krimeraapporter har sit killende værk i orden.
Men hos politiet undrer man sig altså alligevel.
Kan han have fået oplysningerne på anden vis?
Siden han var helt ung, har det været Tarneski's passion at skrive.
Han tog afgang i journalistik fra Universitetet i nabolandet Kroatien,
hvor efter han fik arbejde på en radiostation i Kichivo.
Som 21-årig møder han sin kommende kone, og peget for to børn.
Er kollegaer beskrives Tarneski som en hård arbejdende og modig journalist,
der ellers lever et stabilt og normalt liv sammen med sin familie.
Fra firserne begynder Tarneski at arbejde som journalist på at vise en Nova Macedonia,
hvor han er fastansat i 2 og 10.
I de år lever Tarneski et godt og stabilt liv, hvor han arbejder hårdt
og vinder flere priser for sin journalistik.
Tarneski har også en livshistorie, der gør, at han kan sætte sig ind i tanker og følelser hos dem, der
har det svært.
En natt i 2002 tager Tarneski's aldrende far sidde ad liv.

Selvmodet er det forløbige klimaks på et problematisk familieliv.

Tarneski har altid haft et svært forhold til sine forældre, som har opdrevet ham strengt med fysisk afstrafelse.

Og undt skal blive værre for Tarneski.

Blot nogle måneder efter farens selvmord dør også moren.

Ikke som et bevist selvmord, men efter en uheldig overdosering af sin medicin.

Året efter i 2003 bliver Tarneski så fyret fra visen.

Året efter igen bliver hans kone forframme til en stilling i Hudestadens kopje.

Tarneski selv har intet arbejde og stort set ingen inteks.

Men nu, langt om længe, er han ved at få karrieren på ret køl igen.

I forbildelse med SC Mortons forbrudelser begynder Tarneski igen at fortrykke sine artikler i at vise den.

Hans skriveevner er nu igen efterspurte, og han bider sig fast i denne bilettretur til jobbet som journalist.

Og han er nu den, der arbejder alle horrorster og alle journalister på at afdække sagen og monstret fra Kichivo.

Han rapporterer intents fra politids arbejde, og intervjuer ofrendes familier, hvor han får udlevede private billeder, som ledsager artiklerne.

Forvært eneste skridt politid tager, rapporterer Tarneski iuridt og med stor detaljerid om.

Det er også tilfældet med Sivarnatimel Koska.

Allerede inden fundet af livet, kan Tarneski rapporterer, at ringøringsdame er seriemotorns tredje offer.

Og to dage efter fundet, kan Tarneski beskrive livet i detaljer.

Igen nævner han, at offret har blevet bundet med et telefonkabel, som gerningsmanden har kvælt kvinden med.

Og nu bliver politiet igen mis tænksomme.

Det er nemlig fuldstændig rigtigt, at offret blev fundet med et telefonkabel bundet om hænderne, selvom de ikke har nævnt noget om det til pressen.

Men to dage efter fundet, er politieteknikere ikke engang selv noget til den kondition, at selvsame kabel også er murvobnet.

Så hvem er Tarneski's kile?

De to andre offer også blevet kvælt i et telefonkabel, så det kræver ikke meget fantasi at gette på det også tilfældet her.

Men det er ikke noget Tarneski eller andre journalister burde vide.

Det irriterer politiet, som føler det besværligt gør deres efterforskning.

Den specifikke detalje om telefonkabelet havde politiet med vilde hold for sig selv, for at Morton ikke skulle vide hvad de visste.

Så det er et problem for dem, at Tarneski går rundt og getter i fuld offentlighed.

Men mindre altså er det ikke af gettverk.

Men mindre af Tarneski kender til detaljen, fordi han har førstehåndskinskab til drabet.

Fordi han ved, hvem Morton er.

Det er i hvert fald, hvad specialinheden begynder at tænke.

Og når man først har tænkt det, er en anden tanke snubblerne nær.

Kan det mån tænkes, at Tarneski selv er monstret for Kichivo.

Den tanke for fart, da politiet opdager Taneski kun bor 100 meter fra det seneste offer Sivana til Malkoska.

Hvis det er sandt, er det en vanvittig tanke.

At en serie Morton rapporterer fra sine egne drab, og så en dag i landets største avis.

Og ikke nok med det.

Efter sin drab tager på besøg hos sine offers familier for intervjuet.

Det må være en ekstremt kynisk og manipulerende type, der gør det.

Og Taneski beskriver sig folk, der kender ham godt, som kærlig og omsorgsfuld.

Ikke de som mindre bliver det politiet teori i ugerne efter fundet af det tredje offer.

Selvom teorien er langt ude, forklare den, der i hvert fald, hvordan Taneski kan kende så mange detaljer for offerne,

også de uoplyste, og hvordan han kan være så hurtig med sine artikler.

Men det giver ikke noget svar på, hvorfor offerne frivilligt er fuldt med.

Politiet er klar over, at forbudelserne i omfang og natur, og det kan være, at det ikke kan være, omfang og natur kræver en stor mængde forberedelse og planlægning.

Det kræver indgående viden om offerne og deres rutiner, for at kunne slå til på det helt rigtige tidspunkt uden vidner.

Det falske opkald til Sivana, om hendes søn er et godt eksempel.

Forkerningsmanden skal kende til både Sivas arbejdsroutine, og til hendes familie for at lykkes med at lukke hende ned i en bil.

Godt nok bor Taneske kun 100 meter fra Sivana, men kort afstand er i sig selv ikke nok.

Og selv hvis Taneske kendt sine offer, inden han slår dem ihjel, giver det ikke en forklaring på motivet for drabende.

Men mindre de to ting hænger sammen, at grunden til han slår dem ihjel, har noget at gøre med, hvordan han kender dem.

Politiet, som er under press fra medierne skriverier, føler, at de har fundet en mulig hovedmistings.

Og mænd det er et lidt langt udbud på en motor.

Politiet undersøger Taneskes baggrund, særligt forholdet til hans forældre.

De kigger på, hvad forældrene lavede.

Taneskes far var soldat i anden verdenskrig, og arbejde hele sitt liv på en trafabrik.

Det er ikke så interessant.

Mere interessant er det, at Taneskes mor arbejde hele sitt liv på hospitalet i Kichivo som, ja, du har sikret gettet det, ringøjningstamen.

Politiet finder det ude over frem til, at alle tre offer var bekendte til Taneskes mor.

Hvilket med stor sandsynlighed betyder, at offerne også kender Vlado Taneski.

Og det kan forklare, hvorfor de frivilligt følger med.

Men det forklare stadig ikke, hvorfor han ville slå dem ihjel.

Det er i første omgang heller ikke så vigtigt for politiet.

De har lige nu mest brug for hårde beviser.

Omkring klokken 16 fredag eftermiddag, den 20. juni 2008, stormer politibetjente et helt af militortasers villahus i et roligt nabolag i Kichivo.

Det er i huset, hvor Vlado Taneski er født og vokset op.

Her har han bokstavligt tal boet hele sitt liv og bor af stadig.

Taneski følger roligt med politiet til stationen, hvor politids rettsmedisinske afdeling tager DNA-

prøver fra Taneski som straks besendte analyser.

Samtidig Ransas Villahuset er politisteknikere, som også sender et hold afsted til Taneski's familiesommerhus.

I Villaen finder teknikerne ikke noget af betydning, anderledes med sommerhuset.

Udover rep og store mængder af Pono finder politisteknikere en pose med afrevne telefonkabler.

Samtidig kommer resultatet fra DNA-prøven tilbage fra laboratoriet.

Mellem seden, der blev fundet på Sivana og Taneski's blødprøve, er der et 100% sikret match.

Taneski er modern.

Han bliver fremstillet for en dummer, da Bortorn Varteks fængsling på 30 dage i første omgang.

Enklæren er overbyst om at Taneski er serienmutteren, men politiet mangler stadig nogle

undersøgelser herunder afhøringer af Taneski.

Politiet har det siden mistanket om, at Taneski står bagdrappet på en fire kvinde, hvor livet endnu ikke er fundet.

Det store spørgsmål for politiet er nu ikke længere, hvem der har gjort det, men hvorfor?

Hvorfor lige de kvinder?

De tre offer har ikke bare samme ervav, de har mange af de samme fysiske træk som Taneski's mor.

At drab med skete på baggrund af at offrene lignede hans mor, mindede de om hans mor.

Taneski selv har ikke sagt noget i nu.

Han har værken indrømmet sin skyld eller popper op sig sin uskyld.

Politiet tilbyder Taneski af ringe til sin advokat, inden han bliver transporteret til fængslet, hvor han skal ophælde sig ind til afhøjringen.

Men Taneski afviser at tale med en advokat til politiet så overraskelse.

Dagen efter Taneski af anholds, bliver han transporteret til fængslet, der ligger 50 km nord fra Kichivo.

Han ankommer klokken 20 minutter i 9 om aftenen, hvor en lokal dommere tegner mod ham.

Efter et kort interview, hvor under Taneski erklæres for mentalt og fysisk rask, placeres han i sin selle.

Normalt ved en højtprofilen fange, der står tiltalt for omfattende og alvorlige kriminelle handlinger,

kom i ene selle med ekstra overvåning.

Med Taneski, der står tiltalt for tortur, voldtægt og drab, er der høj risiko for både selvpåført skade og for overfall.

Men markeden har på dit tidspunkt et stort problem. Deres fængsler er fyldt til randen.

Så Taneski bliver sat i en delselle med to andre. Den ene er tiltalt for drabet på en 14-årig pie, den anden er tiltalt for valfusk.

Om søndagen tiltæst Taneski, og han vurderes fortsat at være rimelig fysisk om mentalt tilstand, og han udviser ingen tegn på depression eller linene.

Han spiser sine måltider og kommunikerer med sine medfanger.

Men om kring klokken to næste nat slår hans medfanger alarm. Vakterne skynder sig til selven, hvor de finder Taneski livløs på guldet med hovedet ned i en span med vand.

Vakterne forsøger at genærblive ham, men uden hel.

Den 23. juni 2008 bliver Vlado Taneski at klæde død ved Selmore.

På hans krop finder vakterne en sædel, der henviser til en anden sædel under hans poede.

Her har Taneski skrevet, at han er uskyldig i forbildelse med alle tre drab.

På grund af den makadonske lov er det ikke muligt at gennemføre en rett sag, når den tiltalte af død. Derfor blev sagene aldrig ført i retten.

Offenligheden kommer aldrig til at opnå fuld indsigt i politiske beviser, ligesom Taneski aldrig vil blive hørt.

Det store spørgsmål er fortsat, hvad hans dyberliggende motiv var for at drippe præcis de ældre ringgøjingskvinder.

Det er tydeligt, at det er et sexuel motiv, og det er en nærliggende tanke, at der er en direkte forbildelse mellem Taneskis offer og hans egen mor.

Måske hans drab var en slags hevn over morens fysiske og psykiske vold.

Politiet undrer sig naturligvis også over om morens overdosis, nu virkelig var det uæld.

Men det er alt sammen for sent at finde ud af nu.

Taneski var til sygenlædende en utretlig journalist på jagt efter sandheden.

Hvis han vitterlig var uskyldig, ville han så ikke gøre alt for at afklare sandheden.

Han arbejder oven i købet for den største avis i landet.

Vil han ikke bare ringe til alle sine kolleger og sætte alt ind for at blive løslet?

Men hvis han er skyldig, hvorfor han så bruger for at skrive en sædel om sin uskyld?

Var det for at spare sin familie for den ubehagelige sandhed?

Det er den slags spekulationer, der lever i krone, når den formodet gærningsmand vælger at tage sit eget liv uden at indrømme.

Ud fra de af politiet udleveret beviser, at der ingen tvivl om at Taneski var skyldig i de tre drab.

Og siden hans død, har der ikke været flere mor på ældre og rengøringsdamer i Kichivo.

Du har lyttet til Nationsmarit. Mit navn er Thomas Klingby, men du skrev plads skræder Johan K.

Jensen, og det giver en lyd af musik af Gustav Niport.

Nationsmarit er produceret af Body Body for Ali.

www.bodybody.com